

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ БІОГАЗОВОЇ ЕНЕРГЕТИКИ В УКРАЇНІ

Крестов В.Г., 31 ГМ
Керівник Ковальов О.О., асист.

*Таврійський державний агротехнологічний університет імені
Дмитра Моторного*

**Анотація – аналіз проблем та перспектив розвитку
біоенергетики в Україні.**

За останні роки великого розвитку, в Україні, набули сонячна та вітроенергетика. Це явище пов'язано зі збільшенням коштовності енергії, що отримується від традиційних джерел. Сучасні тенденції в енергетичному секторі України спрямовані на пошук нових джерел для видобутку електричної енергії, але біоенергетика має набагато менший відгук в порівнянні зі іншими «екологічно чистими» джерелами енергії. Насправді біоенергетика у багато разів екологічно чистіша сонячної, вітроенергетики та іншої альтернативної енергетики, оскільки для виготовлення біоенергетичних стацій використовуються елементи які не потребують таких передових технологій та дефіцитних і коштовних ресурсів як сонячні батареї або вітроустановки. Також варто відзначити, що біопаливом може виступати будь-яке паливо, яке містить (за об'ємом) не менш ніж 80 % матеріалів, отриманих від живих організмів, зібраних у межах десяти років перед виробництвом.

У країнах Європейського Союзу доля енергії біомаси від загального виробництва нетрадиційних джерел енергії складає 55%. Найефективніше енергія біомаси використовується в Португалії, Іспанії, Франції, Німеччині, Данії, Італії. Загальні ресурси біомаси в Західній Європі (у млн. т сухої маси за рік) складають: деревина і деревні відходи – 150, сільськогосподарські відходи – 250, міське сміття – 75, біомаса, що вирощується спеціально на енергетичних плантаціях – 250 млн. т.

В Україні існує високий потенціал розвитку біогазових установок для видобутку газу, що може використовуватись в якості палива для автомобілів, виробництво електричної енергії або використовуватись у складі різних схем опалені приміщень. Оскільки це аграрна країна, джерел біопалива достатньо, але прикладів впровадження біогазових технологій дуже мало. Аграрний сектор, що виробляє великі обсяги органічних відходів, потенційно має ресурси для виробництва біогазу, який здатний замінити 2,6 млрд. м³ природного газу на рік. З подальшим розвитком сільського господарства та широким використанням зеленого матеріалу (силос, трава) цей потенціал можна розширити. Потенціал генерації

біометану в Україні становить щонайменше 7,8 млрд м³ у рік або 25% від поточного споживання газу

Для розвитку біогазу в Україні вирішальне значення має вплив ряду політичних та технологічних факторів. Рушійними силами подальшого розвитку виробництва біогазу в країні є:

- необхідність подальших реформ енергетичного ринку з врахуванням міжнародної ситуації;
- постійне зростання цін на традиційні енергоносії;
- можливість підвищення надійності енергопостачання
- додаткові можливості для розвитку місцевої економіки, в першу чергу у сільській місцевості (гроші за газ і нафтопродукти ідуть не у країні–експортери, а залишаються у регіонах);
- зростаючі можливості для експорту біомаси і біопалив;
- можливість реалізації механізму спільного впровадження в рамках Кіотського протоколу, спрямованого на зниження викидів парникових газів у атмосферу;
- постійне зростання екологічних вимог;
- можливість створення нових робочих місць.

Розвиток біоенергетики обумовлюється двома тенденціями, зокрема децентралізація джерел отримання електричної енергії та впровадження нетрадиційних джерел енергії, що усувають недоліки традиційних джерел. Отже, біопаливо є перспективнішим джерелом енергії особливо для України через його доступність та легшого виготовлення станцій генерації енергії у порівнянні з іншими альтернативними джерелами. Таким чином уряду країни слід підвищити свою увагу та увагу підприємців що до використання цього виду палива. Крім цього невирішеним питанням залишається підбір оптимальних технологічних схем та вибору сировини, що використовується в технологічних процесах зброджування. Вирішення цього питання дозволить підвищити рентабельність вирощування сільськогосподарської продукції, оскільки ,при оснащенні теплиць біогазовими установками, цей показник зростає до 300–500%

Література:

1. Кирюшатов А.И. Использование нетрадиционных возобновляющихся источников энергии в сельскохозйственном производстве / А.И. Кирюшатов – М.: Агропромиздат, 1991.С–96 с.
2. Твайделл Дж. Возобновляемые источники энергии / Дж.Твайделл, А. Уэйр / Пер. сангл.– М.: Энергоатомизат, 1990. – С. 392.
3. Корчемний М. Енергозбереження в агропромисловому комплексі / М. Кюрчемний, В. Федоренко, В. Щербань. – Тернопіль; Підручники і посібники, 2001. – С. 984.